Copilul care a schimbat lumea

Povestirile Miriei

În Fantasia, fiecare locuitor al pădurii are o poveste de spus și, din fiecare poveste, poți învăța câte ceva. De la cele mai mici până la cele mai mari viețuitoare, toate știu ce înseamnă prietenia, acceptarea, înțelegerea și toleranța.
Iar Miria a aflat că **orice copil educat, care se comportă corect și civilizat, schimbă lumea în bine, puțin câte puțin!**

Copilul care a schimbat lumea

Povestirile Miriei

Volumul II

ZVEN Print
ISBN

Școala Gimnazială Tătărani

Volum realizat în cadrul proiectului județean Mai informat, mai protejat!
Tehnoredactare computerizată: Colectivul de redacție al Școlii Gimnaziale Tătărani
Ilustrații realizate prin tehnica AI Illustration Generator
Grafică titluri: Logo Design Tool. Free and Online. (flamingtext.com)

Coordonatori:
-Perianu Marilena Ramona
-Negrea Ariadna
-Topolică Anda

Colectivul de redacție:
-Perianu Marilena Ramona
-Negrea Ariadna
-Topolică Anda
-Chivu Marius
-Țîncu Ionela

Exemplar distribuit gratuit
Realizat cu sprijinul SWARCO VICAS SRL în calitate de sponsor al proiectului

ZVEN Print
ISBN

Cuprins

Steluța de mare
Putere și sensibilitate
Mica sirenă
Ușile fermecate
Zmeul Obrăznicătură
O întâmplare
Povestea Soniei
Bullying în lumea culorilor
Frunza de nisip
Năzdrăvanul

În Fantasia este dimineață!
Un nou răsărit de soare aduce voie bună și speranță în Fantasia. Locuitorii pădurii, deoporivă oameni și creaturi magice se trezesc voioși din somn, pregătiți de o nouă zi, plină de magie.
Din căsuța turn, veverițele jucăușe și poznașe țopăie pline de energie.

Dori nu mai are răbdare, pentru că Miria îl așteaptă să pornească împreună către Festivalul poveștilor. A auzi el multe povestite dar, până acum, nu a ajuns în orașul oamenilor.

Miria este și ea gata!
Ziua cea mare a sosit!
Matinală, ca întotdeauna, s-a trezit, și-a aranjat patul, a mâncat deja micul dejun și îmbrăcată îl așteaptă pe Dori.
A fost aleasă din partea școlii să participe la Festivalul poveștilor și are voie să își aducă și un ajutor.
Dori, glumeț și inteligent este cel mai potrivit.
- Hai, Miria! Hai să mergem, vom întârzia! Festivalul începe fără noi!
-Dori, stai liniștit, mai sunt câteva ore bune! Știi doar că în orașul oamenilor locuitorii nu sunt așa matinali precum noi!

- Știu, Miria! Dar trebuie să găsim un loc bun! Poate vom fi chiar primii care vor povesti! Îți dai seama ce onoare ar fi pentru noi!
- Părinții mei mi-au spus că uneori poveștile pot schimba lumea!

- Nu, Miria! Copiii cuminți și ascultători schimbă lumea! Dar noi, prin poveștile noastre îi putem ajuta să înțeleagă ceea ce este bine și ce este rău.
De multe ori facem alegeri fără să ne gândim cum îi afectează pe ceilalți.
Asta trebuie să le arătăm noi copiilor!
-Așa e, Dori! Ca întotdeauna, ai dreptate!

Prima poveste a Miriei

Steluța de mare

Într-un mic oraş, pregătirile pentru sărbătorile de iarnă erau în toi. Copii alergau prin magazine, entuziasmaţi de apropierea Crăciunului, iar oamenii mari se aflau într-o luptă contratimp cu prepararea bunătăţilor specifice perioadei şi cu decorarea locuinţelor.

Desigur, şi Moş Crăciun era în goana după cadouri.

În curtea şcolii ”Suflet de copil” omătul s-a depus pe leagăne şi tobogane,oferindu-le elevilor o altfel de activitate: joaca prin zăpadă. Pe holurile ale căror pereţi erau decoraţi cu postere colorate, desene create de mâinile micuţe ale pasionaţilor de artă din clasele primare şi imagini cu elevi silitori de la diferite concursuri, domnea liniştea.

“**Doar 10 minute au mai rămas până la pauza mare**”, gândea un băieţel din clasa a VI-a, care privea pe fereastră.

În clasa aranjată cu ghirlande, fulgi de nea, luminiţe, un brăduţ împodobit cu globuleţe de felurite mărimi şi culori se discuta despre dorinţele copiilor de Crăciun.

O fetiţă îşi dorea cu ardoare un laptop pentru serialele preferate, un băiat visa la ultimul model de telefon ca să se poată juca oriunde cu prietenii săi virtuali.

Numai David strângea în mânuţe suvenirul său în formă de steluţă de mare, privind cum zăpada se aşterne ca o pătură asupra pământului îngheţat.

Deodată sunetul clopoţelului stârneşte agitaţie, un val de copii îndreptându-se către uşa cea mare de la ieşire.

Bucuria din sufletele fiecăruia odată cu apariţia primilor fulgi de nea se putea citi de la depărtare.

Grupuri mai mari sau mai mici alergau şi strigau de fericire.
David, care se afla singur pe o bancă, privea acest peisaj şi zâmbea timid.
Paul, un coleg de al său l-a zărit și repede a chemat trei prieteni de ai săi. Au început să arunce cu zăpadă în David, să îl poreclească “Ciudatul” şi să râdă de el.
David a încercat să se ferească, i-a rugat să se oprească dar...în zadar. Un profesor care observa lupta a intervenit între ei. După câteva mustrări adresate elevilor care l-au rănit pe colegul lor, totul a revenit la normal.

După ce clopoţelul care vestea ora de plecare acasă a sunat, mulţimea de persoane din şcoală s-a împrăştiat într-o clipă. David se îndrepta, cu paşi grăbiţi, către cel mai apropiat magazin. Voia să cumpere ceva de mâncare. Ajuns la casa de marcat, vânzătoarea i-a privit cu dispreţ hainele și încălțămintea ruptă. Copilul cu inima strânsă a plătit produsele şi a fugit acasă, plângând.

În locuinţa sa plutea singurătatea şi tristeţea, în timp ce un aer rece străbătea bucătăria în care băiatul îşi pregătea prânzul.

David a terminat de strâns masa după care a trecut la zăpada din curtea vecinului său, totul pentru câțiva bănuți. Nu fusese mereu așa dar acum parcă nici nu-și mai amintea cum era înainte.
Seara, în ciuda orei târzii, copilul a început să îşi scrie temele pentru următoarea zi de şcoală, tot cu steluţa de mare în mână.

Zilele au trecut, iar Crăciunul bătea la uşă. Era ultima zi de şcoală înainte de vacanţa de iarnă. Nerăbdarea nu lipsea pentru că urma să se împartă cadourile de Secret Santa. În sala de clasă cadourile erau aşezate sub bradul superb, în vârful căruia se găsea o steluţă aurie, care semăna cu steluţa de mare a lui David. Cu încântătoare colinde de Crăciun pe fundal, profesoara împărţea darurile elevilor, aceştia despachetându-le curioşi.

David se bucura de momentele petrecute cu colegii săi în care nu era batjocorit şi în care putea avea parte de liniște. Fericirea nu a durat prea mult iar zâmbetul de pe față i-a dispărut atunci când a deschis cadoul primit: un tricou personalizat pe care era imprimat cuvântul ”Ciudatule”. Grupul de băieţi care veşnic îl batjocorau privea atent reacţia lui David. Copilul nu știa cum să își ascundă durerea simţită. După ce s-au amuzat de reacția colegului lor, au decis să despacheteze şi propriile cadouri.

Toţi au fost mulţumiţi de obiectele primite, mai puţin Paul, care s-a revoltat pentru faptul că a primit o pereche de șosete cu Grinch şi o ciocolată, un cadou hidos din punctul lui de vedere. Imediat și-a imaginat că singurul care ar fi putut oferi un asemenea cadou era David. După ce doamna profesoară a ieșit din clasă, Paul şi prietenii săi l-au obligat pe David să poarte tricoul primit la Secret Santa.

Colegii, obişnuiţi cu astfel de întâmplări, nu au reacţionat iar puţinele persoane care ar fi vrut să îl ajute, intimidate de grupul de băieţi, nu au luat nici o masură .

Ca în fiecare an, o tradiţie specifică clasei, în ultima zi de şcoală, înaintea vacanţei de iarnă, doamna dirigintă merge la un restaurant împreună cu elevii unde comandă specialitatea casei, un meniu cu preparate specifice perioadei care include şi renumitul “cozonac”.

Cât stăteau de vorbă, doamna profesoară a venit cu ideea ca fiecare copil să povestească una dintre amintirile preferate. Ultimul care a luat cuvântul a fost, bineînțeles, David.

“În urmă cu 3 ani, într-o seară caldă de iulie, mă plimbam împreună cu părinţii mei pe faleză şi admiram cum se sparg valurile înainte de a ajunge la mal. La începutul serii marea a fost agitată, înfricoşătoare. Am început să mă panichez, să mă îngrijorez, să mă văd mult mai mic decât eram comparativ cu marea, cu părinţii mei, cu întreaga lume. Înainte de a ne îndrepta spre cazare, marea a început să se liniştească treptat. Aţi putea crede că am început să mă simt mai puternic odată cu liniştea mării, însă nu a fost chiar aşa. Am avut un moment de confuzie, după care am simţit o putere pe care nu ştiam că o am, mă simţeam stăpânul lumii. În acel moment, tata mi-a spus că sentimentele pe care mi le-a provocat în seara aceea marea sunt sentimente pe care mi le va provoca şi viaţa, ca şi cum mi-ar fi citit gândurile. În drum spre cazare, tata s-a oprit să cumpere un suvenir în formă de steluţă de mare pe care mi l-a oferit mie. Mi-a spus că ori de câte ori simt că viaţa e prea grea şi nu mai pot face faţă să mă gândesc la seara aceea, la felul în care marea și-a găsit liniştea. De atunci port mereu cu mine această steluţă de mare. În ultima perioadă tata nu a mai putut fi aproape de mine deoarece...”

În acel moment băiatul s-a oprit brusc din povestit şi a rămas cu privirea aţintită pe televizorul din restaurant, unde erau prezentate ştirile de ultimă oră. “Un bărbat în vârsta de 40 de ani a decedat în urma luptei cu o boală incurabilă.” Și tatăl lui, în urmă cu ceva timp...tot la fel. David a fugit la baie pentru a-şi vărsa durerea prin lacrimi. Paul a avut o revelaţie în acel moment. Nu știuse, nimeni nu știuse... Dar, dacă stătea să se gândească, niciodată nu îi dăduseră posibilitatea să povestească. A început să îşi amintească toate momentele în care s-a comportat greşit faţă de David şi a mers să-i vorbească. I-a promis că se va revanşa pentru tot ceea ce i-a făcut.

Paul s-a ţinut de cuvânt. Le-a povestit părinţilor săi despre întâmplarea care l-a făcut să realizeze cât de neadecvat a fost comportamentul său faţă de David, rugându-i să îi ofere un ajutor financiar colegului său în perioada aceea grea prin care trecea.

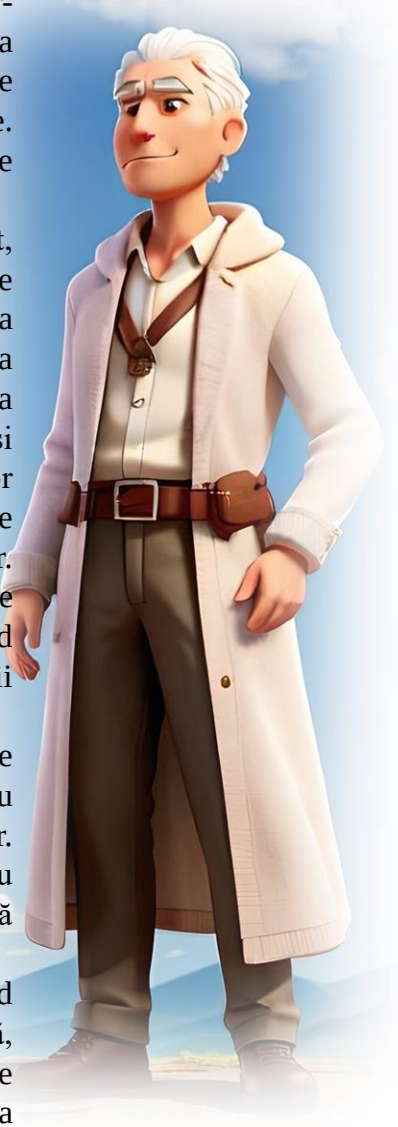
Zilele au trecut, iar şcoala a reînceput. David se simţea încă pustiu însă colegii lui, cu Paul în frunte, au dat dovadă de solidaritate şi l-au sprijinit redându-i într-un final, zâmbetul. Paul şi David au început să petreacă timp împreună și cu timpul au devenit buni prieteni. De această dată, magia Crăciunului a adus bunătate în Școala Suflet de copil.

Autori: Nedelcioiu Mihaela Alexia, Nedelcioiu Nicoleta Denisa, Școala Gimnazială Pietrari, Prof. Coordonator, Marica Elena

A doua poveste a Miriei

Putere și sensibilitate

Era o zi călduroasă de vară, când totul părea într-o perfectă armonie. Cerul era senin, natura îţi încânta ochiul cu atâtea culori de verde, iar păsările şi insectele însufleţeau acest peisaj desprins, parcă, dintr-o poveste. Era povestea armoniei întregii lumi, a păcii între vieţuitoare şi a bunei convieţuiri dintre plante.

Deasupra tuturor străjuia Marele Înţelept, ce zâmbea la vederea atâtor minunăţii. „Cât este de frumos să ştii că bunătatea, toleranţa şi prietenia sunt la ele acasă!”, îşi zise acesta. I se umplea inima când vedea că plantele le oferă ajutor vieţuitoarelor, iar acestea, la rândul lor, le arată recunoştinţă, prin mângâieri şi sărutări duioase. Plantele le ofereau vieţuitoarelor energie şi sănătate, produse de bucuria lor de a trăi şi de a împărtăşi prospeţime şi culoare în jurul lor. Vieţuitoarele apreciau tot ce primeau de la plante, căci se simţeau libere şi fericite, zburdau pe oriunde, fiind ocrotite de umbra plantelor, de covorul mătăsos al ierbii sau de adierea frunzelor ce le mângâia trupul.

Dintr-odată, privirea Marelui Înţelept se întunecă, vântul se dezlănţui, vieţuitoarele alergau înspăimântate, iar în văzduh se auzea vaietul plantelor. Dar oare, ce se întâmplase? Ei bine, Înţeleptul îşi dădu imediat seama: era sfada Vulturului cu Narcisa sălbatică ce îşi disputau cu îndârjire supremaţia pe pământ.

Vulturul îşi umfla pieptul şi aripile, spunând că este cel mai puternic, iar privirea sa este atât de ageră, că poate vedea peste mări şi ţări, în timp ce narcisa are trupul fragil, ce poate fi fărâmat într-o clipă. În plus, ea nu va putea stăpâni niciodată înălţimile, şi nici lumea.

Furioasă şi cu multă cutezanţă, Narcisa nu se lăsă mai prejos şi îi arătă cum omenirea este fermecată de parfumul său îmbătător ce reuşeşte să-i cucerească sufletul. Fremătând de supărare, îi arătă că înălţimile munţilor sunt acoperite de lanuri întregi de narcise ce dau senzaţia că stăpânesc ţinutul. Morocănos şi infatuat, vulturul pleşuv o asigură că omenirea nu are nevoie nici de sensibilitatea, şi nici de parfumul sau culoarea sa.

La sfada lor priveau înlemniţi toţi, sperând că se vor împăca, însă niciunul dintre ei nu ceda. Printr-un simplu gest, Marele Înţelept îi atribui vulturului însuşirile narcisei şi invers. Deodată, privirile acestora s-au schimbat, căci deveniră zâmbitoare şi pline de înţelesuri. Amândoi şi-au dat seama de adevăr. Fragilitatea este, de fapt, putere, căci sensibilitatea, frumuseţea şi delicateţea ajung la sufletul oricui. Vulturul pătrunse înţelesul vorbelor şi lăcrimând, înţelese ce a fost în sufletul bietei narcise. Văzând că vulturul şi-a învăţat lecţia, Marele Înţelept i-a redat trăsăturile, dar de data asta, vulturul era sensibil şi plin de compasiune şi respect pentru cei din jur.

Şi astăzi se zăresc pe culmile muntoase, pline de narcise, vulturi pleşuvi ce se rotesc într-un dans ameţitor, cuprinşi de farmecul şi culoarea frumoasei plante ce stăpâneşte înălţimile.

Autor: Arsene Dănuţ Ştefan, Liceul Tehnologic Voineşti
Prof. Coordonator, Comănescu Gabriela

A treia poveste a Miriei

Mica sirenă

A fost odată, ca niciodată o sirenă mica, mica de tot. Trăia în adâncul mării într-un superb palat de corali, în mijlocul unei grădini uriaşe. Toate animalele mării o iubeau deoarece era tare drăguţă, ajuta pe toată lumea şi niciodată nu făcea nimănui rău.

Acum, sigur credeţi că mica sirenă trăia foarte fericită în mijlocul prietenilor ei în palatul minumat. Ei, dacă credeţi acest lucru, vă înşelaţi. Mica sirenă era foarte nemulţumită de soarta ei, deoarece nu-i plăcea să fie sirenă. Ura statutul pe care-l avea! Cea mai mare dorinţă a ei era să fie un copil obişnuit. Tristă, ofta atât de adânc, încât marea răsuna de oftatul ei şi făcea valuri mari, mari de tot. Animalele mării o compătimeau, meduzele, delfinul deştept, ba chiar şi rechinul hămesit – toţi vroiau să o ajute.

Într-o bună zi, când mica sirenă a oftat mai amarnic decât de obicei, dintr-odată a apărut în faţa ei o zână fermecătoare şi i-a spus:

- Sunt aici să-ţi îndeplinesc trei dorinţe. Gândeşte-te bine ce-ţi doreşti, pentru că odată pronunţată, dorinţa nu poate fi schimbată.
- Nu trebuie să mă gândesc mult, deoarece de ani buni îmi doresc să fiu un copil obişnuit!
- Ascultă deci prima mea dorinţă: vreau să am picioare în loc de înotătoare şi să fiu un copil adevărat. A doua dorinţă este să trăiesc departe-departe de mare şi să nu-mi fie dor de casă. Ultima mea dorinţă este ca oamenii să mă iubească precum mă iubesc animalele mării.
- Toate dorinţele ţi se vor îndeplini! Păcat doar că nu ţi-ai dorit şi sănătate. Sănătatea este comoara cea mai de preţ e pe pământ. Dar, îţi doresc noroc! Să fii un copil bun, la fel de bun ca şi până acum! i-a spus zâna şi… a dispărut.

Dintr-odată s-a auzit un zgomat şi un vâjâit teribil. Apoi totul s-a întunecat. Mica sirenă nici n-a apucat să-şi ia rămas bun de la prietenii săi, animalele din mare, căci s-a trezit imediat într-o căsuţă de la marginea oraşului.
- Ce frumos este aici! strigă fericită. Cât de repede mi s-a îndeplinit dorinţa! Ce bine este să fii om!

Deoarece era o creatură deşteaptă, a învăţat foarte repede obiceiurile oamenilor.

Nu peste mult timp i s-a îndeplinit şi ultima dorinţă…toată lumea a îndrăgit fetiţa frumoasă venită de departe. Peste puţin timp casa ei s-a umplut de prieteni.

Într-o seară, mica sirenă, care n-a mai simţit până atunci durere, a avut o durere îngrozitoare de dinţi.
- O, mai bine rămâneam sirenă! se plângea ea. Vai mie! Vai mie! E bine să fii copil, doar dacă eşti sănătos. Vai mie, vai mie! De-aş trăi şi acum în adâncul mării! De ce n-am rămas sirenă? Şi într-un târziu a adormit plângând.

A doua zi dimineaţă însă, durerea a dispărut. Mica sirenă i-a povestit Cristinei, prietenei ei cât de tare a durut-o măseaua cu o seară în urmă. - Trebuie să mergi la dentist! a spus Cristina, chiar dacă acum nu te mai doare dintele. Dacă nu, durerea va reveni mult mai tare.

Mica sirenă a pălit de frică şi emoţii.

- Cum? La dentist?! Cum aş avea eu curaj să mă duc acolo?

De fapt nici nu ştiu cum ce e un dentist!

Nu ştia, deoarece pe timpul când era sirenă nu avea nevoie de nici un fel de medic.

- Ştii ce? a întrebat Cristina. H a i să ne jucăm de-a dentistul! Atunci vei vedea cum e la dentist. Şi nu îţi va mai fi frică. Dacă omul cunoaşte ceva, acel ceva devine mai putin înfricoşător. Hai să ne jucăm ca şi cum ar putea să fie de-adevăratelea!

- Mi-e frică şi de gândul de a porni la dentist. Şi să mă aşez în scaunul dentistului? Să-mi deschid gura? Nu, nu, nu! Vreau să mă întorc în mare! De-aş fi rămas sirenă!

- Cât eşti de laşă! Nu tăgăduiesc că şi eu sunt puţin emoţionată, când trebuie să mă duc la medicul stomatolog. Nu pot să spun că este un lucru plăcut, dar nici atât de groaznic ca să fii atât de speriată. Hai să ne jucăm de-a dentistul! Aşază-te comod în scaunul acesta cu spătar şi gândeşte-te la ceva frumos. De exemplu la jocul tău preferat, ori la cineva pe care-l iubeşti mult.

- Bine! Imediat mă voi gândi la ceva frumos! se bucură mica sirenă.

- Acum imaginează-ţi că ne ducem deja la dentist. Dacă te ia din nou frica, uită-te la mine şi gândeşte-te la ceva vesel

- Brrr! s-a scuturat mica sirenă. Nu-mi place să-mi imaginez astfel de lucruri.

- Te vei obișnui, a răspuns Cristina. Hai să mai încercăm o dată!

Acum, mica sirenă s-a putut gândi mult mai ușor la drumul spre dentist. La a treia încercare deja i se părea floare la ureche.

A respectat toţi paşii: a suna la uşă, a intra în salonul de aşteptare, a intrat în sala de tratament, s-a aşezat pe scaunul dentistului. Toate au decurs fără nici o problemă.

- Acum deschide-ţi gura. Eu voi bâzâi ca … .

-Au! a strigat mica sirenă… şi şi-a deshis speriată larg ochii.

Autori:Ștefan Teodor Andrei, Ancuța Sofia, clasa pregătitoare,
Școala Gimnazială Tătărani
Prof. Coordonator, Perianu Marilena Ramona

A patra poveste a Miriei

Ușile fermecate

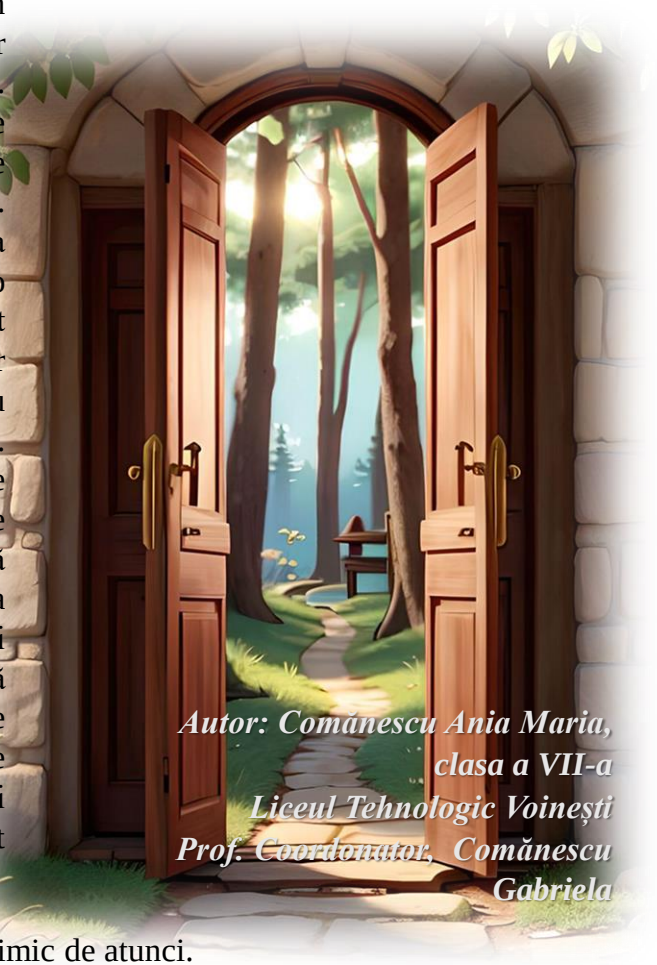
În tărâmul spiridușilor se zvonea că ar exista undeva, departe, două uși magice păzite de câte un gardian diferit. Se mai spunea că una dintre uși ascunde bogății, comori nemaivăzute și fericire, în timp ce cealaltă ușă ascunde monștrii oribili, tristețe și disperare.

Într-o zi, Alvin spiridușul, se gândește să plece în căutarea ușilor fermecate. Voia să afle dacă zvonurile sunt chiar adevărate sau doar o altă născocire a bătrânilor spiriduși din satul său. Și-a împachetat câteva lucruri pentru drum și următoarea zi, dis-de-dimineață, porni la drum. După ore de drum în șir, Alvin, aude ceva dintr-un tufiș. Acesta se sperie, dar se apropie încet spre tufiș, iar o veveriță sare ca arsă din acesta. Veverița își cere iertare pentru că l-a speriat pe Alvin și îl întreabă unde se duce. Acesta îi explică că în tărâmul lui umblă zvonul cu ușile fermecate, iar veverița, pe care o cheama Vivi, s-a oferit să îl ajute pe Alvin să le caute în schimbul unor ghinde proaspete și mari ce cresc în Pădurea Magică, locul în care se îndreaptă Alvin pentru a găsi ceea ce caută.

După două zile de mers, resursele lui Alvin erau pe terminate. Acesta și Vivi s-au hotărât să facă un popas și să caute ceva de mâncare pentru drumul nu așa de lung ca înainte. Vivi s-a urcat într-un copac înalt să vadă mai bine padurea în care se aflau. În timp ce ea privea atent în zare, Alvin a găsit un tufiș plin cu afine.

Acesta a chemat-o pe Vivi și, împreună, au umplut traista cu resursele pe care le căra Alvin, iar apoi, când voiau să își reia drumul, în calea lor sare un iepure nervos. Acesta zicea că acelea sunt afinele lui și că cei doi călători sunt hoți ce fură și strică munca altuia doar din plăcere. Alvin și Vivi i-au explicat acestuia că este doar o neînțelegere și i-au înapoiat iepurelui toate afinele din traistă plus resursele lor rămase. Iepurile își dă seama că Alvin și Vivi nu sunt hoți nici pe departe așa că le returnează resursele și afinele sale, întrebându-i încotro se îndreaptă. Alvin îi mulțumește și îi răspunde politicos la întrebare. Iepurele le urează noroc și drum bun în continuare.

După încă o zi de mers, în sfârșit ajung în Pădurea Magică, iar călătoria lui Vivi ajunge la sfârșit. Aceasta vede copacii cu ghindele uriașe și îi spune lui Alvin că, de acum, acesta e pe cont propriu. Merge, spiridușul, ce merge și în fața sa apar cele două uși. Una păzită de o zână frumoasă de nu s-a mai văzut până acum ce zâmbea înduioșător, iar cealaltă de un căpcăun verde, urât, cu coarne ce stătea încruntat în fața ușii. Alvin și-a zis că aceasta nu are să fie o decizie prea grea având în vedere cum arată zâna și cum arată căpcăunul. A ales ușa păzită de zâna crezând că aceea ascunde comori și fericire, datorită gardianului, adică zâna cea fermecătoare. El intră pe ușa păzită de zână și cade într-o lume cu totul diferită, una plină de monștri și orori de care nimeni nu a mai auzit nici până în ziua de azi.

Autor: Comănescu Ania Maria, clasa a VII-a
Liceul Tehnologic Voinești
Prof. Coordonator, Comănescu Gabriela

Nici de spiriduși nu s-a mai auzit nimic de atunci.

A cincea poveste a Miriei

Zmeul Obrăznicătură

A fost odată ca niciodată, că de n-ar fi nu s-ar povesti, un zmeu pe nume Obrăznicătură.

Zilnic el prefera să cutreiere Tărâmul Poveştilor în loc să meargă la școală sau să-și ajute familia. Nu asculta pe nimeni. În zadar mama zmeoaică îl ruga să-şi facă temele. El fără ca măcar să-i vorbească trântea uşa şi pleca într-o nouă călătorie.

Într-o zi, după o obişnuită ceartă cu mama lui, a plecat spre Vârful Interzis. Acela era cel mai înalt loc de pe Tărâmul Poveştilor unde nimeni nu avea voie să păşească. Se spunea că locul era păzit de trei zâne, fiicele Respectului, care nu îngăduiau nimănui să vadă ţinuturile ascunse. Cea mare se numea Cumințenia, cea mijlocie Sinceritatea și cea mică Dărnicia. De asemenea, celor ce au îndrăznit să le sfideze autoritatea și să le ia în bătaie de joc li se va şterge memoria.

Fără a-i păsa de consecinţe, Obrăznicătura, a pornit spre Vârful Interzis. I-a luat mai bine de o zi și cincisprezece ore, dar nu s-a dat bătut. Voia să ajungă în vârf. A vrut să le arate tuturor că poate face absolut tot ce vrea, indiferent de ce spun ei și ce consecințe ar avea.

Cum l-au văzut zânele l-au şi recunoscut. De mult se uitau la el și încercau să afle cauza comportamentului său neadecvat cu toată lumea. Nu l-au lăsat pe Obrăznicătură să treacă de ele. Acesta nu s-a dat bătut. A început să ţipe, să le lovească, să arunce cu pietre spre ele. Făcea tot ce îi stătea în putere să le facă să renunțe. Atunci sora cea mare, Cumințenia s-a înfuriat şi i-a spus :

- De ani de zile îți studiem comportamentul, dar tot nu înțelegem de ce ești așa arțăgos. Nici măcar unul dintre cei zece frați ai tăi nu sunt așa!

- Sunteți la fel ca ceilalţi, spuse micul zmeu cu lacrimi în ochi! Tot ce faceți este să mă comparați cu ei. Eu nu pot să fiu ca ei, înțelegeţi!

Atunci, cele trei zânele au înţeles de ce Obrăznicătură avea comportamentul neadecvat. Fiind fratele cel mic, toți l-au comparat, de când s-a născut, cu cei mai mari. El s-a simțit mult prea presat de asta, încât a renunţat la a încerca să fie precum ei și şi-a dezvoltat propriul stil, total diferit de al celor din jur. Acum zânele îl înţeleg şi vor să-l ajute.

Au căzut de acord cu Obrăznicătură în legătură cu situația lui. Dacă el promite că își va revizui comportamentul, atunci ele vor schimba gândirea lumii despre el. A stat micul zmeu ce a stat pe gânduri, dar până la urmă a acceptat.

Purtat în brațele zânelor, el a simțit pentru prima oară dragoste şi înţelegere. Atunci el a înțeles cu adevărat că răutățile nu îl definesc și a regretat tot ce a făcut. Îi era frică să-şi ceară iertare, dar nici nu a fost necesar. În ochii lui se citeau ruşinea şi dorinţa de a se schimba.

De atunci, ființele de poveste s-au oprit din a-i compara pe cei din jur, iar Obrăznicătură a devenit cel mai respectuos personaj din Tărâmul Poveștilor.

Am încălecat pe-o șa și v-am spus povestea așa. Am încălecat pe o căpșuă și v-am spus o mare și gogonată minciună.

Autor: Dumitrescu Delia Nicoleta , clasa a VII-a
Liceul Tehnologic Voinești
Prof. Coordonator, Comănescu Gabriela

A sasea poveste a Miriei

O întâmplare

Când eram ceva mai mică, am întâlnit o fată pe nume Vlada. Vlada provenea dintr-o familie mai puțin înstărită. Părinții ei erau despărțiți iar pe ea o crescuse bunica până la vârsta de 12 ani, când aceasta decedase. A fost momentul în care mama ei a luat-o în custodie.

De atunci ea nu a mai avut o viață normală. Mama ei încerca mereu să o ajute, să o răsfețe cu mici plăceri, dar ea nu reușea să îi mai simtă afecțiunea ...îi era atât de dor de bunica.

Și-a schimbat școala dar nici aici lucrurile nu au mers prea bine.

Colegii cei noi o jigneau într-un mod pe care inima ei deja rănită nu putea să îl suporte. O colegă i-a spus într-o zi "Ești urâtă", altă colegă a numit-o grasă, chiar dacă ea pentru vârsta ei arăta destul de bine. Noi o înțelegeam cât suferea, chiar dacă nu am trecut niciodată prin ceea ce trecea ea. La început am considerat că poate vina este puțin și a ei, pentru că stătea mai retrasă, parcă își dorea să fie respinsă.

- Bună Vlada, eu sunt Denisa!
- Bună!
- De ce ești așa retrasă de clasă?
- Cum să nu fiu, dacă ei mă jignesc mereu?

Atunci nu am mai știut ce să-i mai spun, așa că m-am retras la colegi. Profesorii nu o înțelegeau, așa că m-am dus eu să vorbesc cu doamna dirigintă, fără să știe colegii.

- Bună ziua, doamna!
- Bună ziua, ce s-a întâmplat?
- Aș vrea să vă povestesc ceva.
- Cu siguranță! Hai cu mine!
- Aș vrea să vă spun cum stă treaba în clasa noastră. Vlada plânge mereu din cauza colegilor., care o jignesc, mai au puțin și dau și în ea.
- Miria, trebuie să înțelegi! Eu pot să discut cu ei și poate de frică chiar se vor comporta mai frumos, cel puțin o perioadă. Dar soluția problemei este tot la voi. Tu trebuie să o susții, să îi iei apărarea în fața colegilor tăi ca ea să vadă că nu este singură. Iar cei care acum o jignesc o vor primi, unul câte unul în grupul lor. Trebuie ca cineva să facă primul pas.

Doamna dirigintă a avut dreptate.
Ușor, ușor Vlada s-a integrat în grupul clasei, iar toți ceilalți au descoperit o fată inteligentă și sensibilă care putea fi oricând o bună prietenă.

Autor: Popescu Denisa, clasa a VIII-a A
Școala Gimnazială Nr. 2 Picior de Munte Boboci
Prof. Coordonator, Baciu Larisa

A saptea poveste a Miriei

Povestea Soniei

Sonia, o adolescentă în vârstă de 15 ani, a reușit să înlăture frica din viața ei. Inițial, frica îi împiedica plăcerea de a se juca și o făcea vulnerabilă în fața colegelor răutăcioase. Supărată din cauza comentariilor negative și râsetele la adresa ei, Sonia plângea deseori și se simțea izolată, iar dorința de a merge la școală a devenit tot mai scăzută. Cu toate acestea, ea era o fată inteligentă și respectuoasă, care nu răspundea răutăților celor din jur.

Pe măsură ce timpul trecea, atmosfera toxică din școală o transformă pe Sonia dintr-o copilă veselă într-una tristă și introvertită. În încercarea de a găsi alinare, se retrage în lumea ei interioară, dedicându-și timpul muzicii în camera sa. Îngrijorați de starea ei, părinții propun să apeleze la ajutorul unui psiholog, dar Sonia refuză această sugestie, păstrându-și rezistența în fața posibilității de a-și expune vulnerabilitatea.

Merită menționat că Sonia era pasionată de muzica rock și avea o preferință pentru vestimentația în tonuri de negru, ceea ce o făcea să fie respinsă de ceilalți colegi. Deși educația copiilor poate varia, acest aspect nu ar trebui să fie un motiv pentru discriminare. Totuși Sonia devine o prezență stranie pentru colegi, care nu reușesc să înțeleagă diferențele ei.

Dorind să scape de mediul toxic, Sonia a cerut părinților să fie transferată la o altă școală. Părinții, înțelegând nevoia ei de schimbare, iau decizia de a o muta la o altă școală din oraș, cu speranța că acolo va găsi un mediu mai prietenos.

La noua școală, Sonia a întâlnit o fată care a acceptat-o așa cum era și care i-a oferit sprijinul de care avea nevoie. Cu toate acestea, curând au devenit ținta unei găști de agresori, care le-au cerut o taxă zilnică pentru a le asigura liniștea. Înfricoșate, fetele au plătit timp de două luni, păstrând tăcerea din frică.

Cu determinare și împreună cu prietena ei, Sonia a avut curajul să vorbească cu directorul școlii despre situație. Deși inițial nu au fost crezute, fetele au reușit să aducă dovezi și au făcut ca agresorii să fie pedepsiți. Cu sprijinul poliției, au fost luate măsuri împotriva lor, iar fetele au fost în cele din urmă eliberate de frica și șantajul constant.

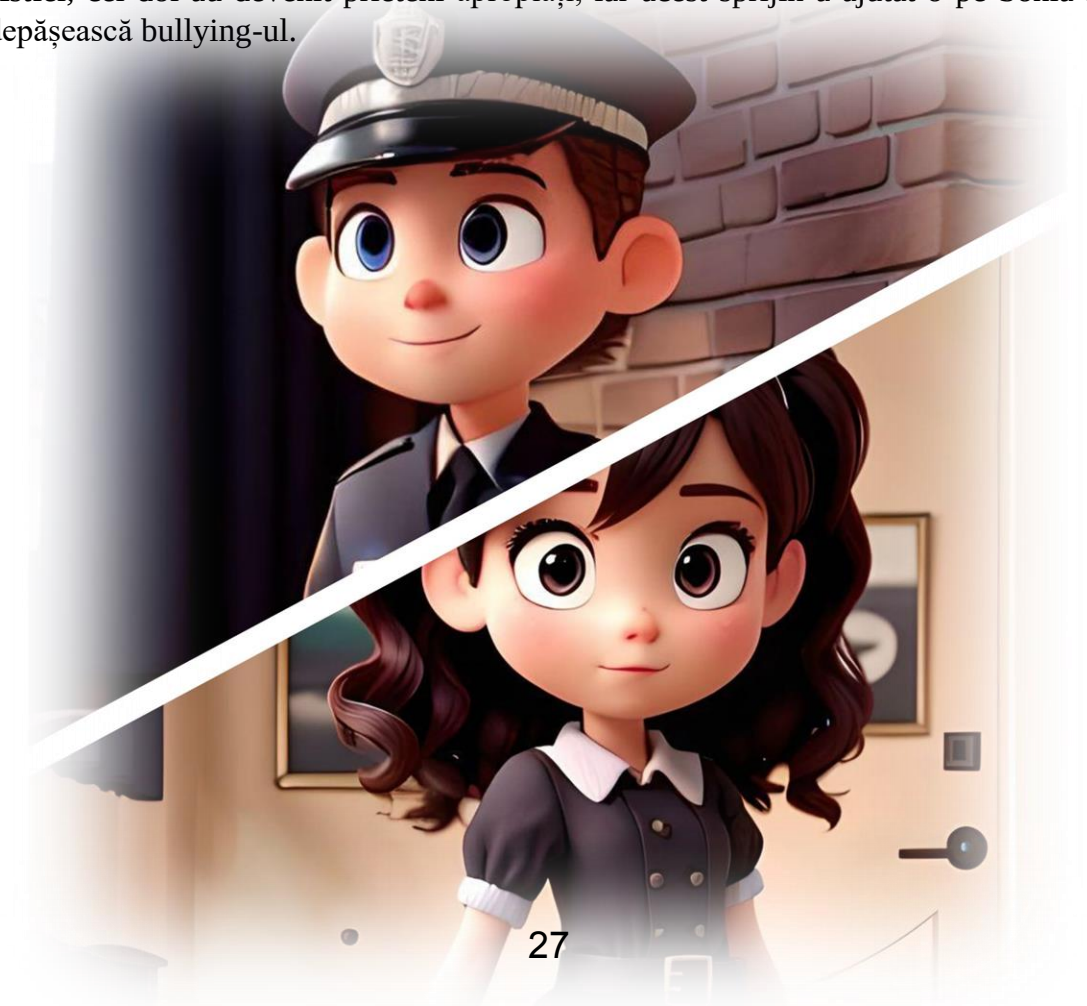

Cu toate acestea, agresorii au continuat să le amenințe la o săptămână după, pe cele doua prietene, de această dată prin mesaje pe telefon. Sonia, acum încurajată de noua ei prietenă, s-a hotărât să își facă vocea auzită și să depună plângere la poliție.

Poliția a intervenit ferm împotriva agresorilor, dar aceștia, ca răzbunare, au compromis contul de Instagram al Soniei, transformându-l într-un mod jenant. Au postat imagini cu ea într-o stare neglijată, cu părul ciufulit și îmbrăcată în pijamale. Situația a făcut-o să se simtă extrem de jenată să iasă din clasă, iar Sonia nu știa cum să se elibereze din această situație neplăcută.

Într-o zi, în timp ce se afla în parc, Sonia a fost întrebată de un băiat ce o văzuse plângând pe malul lacului, ce s-a întâmplat. Ea i-a spus că se confruntă cu o problemă gravă de care nu știe cum să scape, iar Sonia i-a povestit totul. Băiatul, numit Rareș, i-a dezvăluit că îi cunoaște pe agresori, ba chiar unul dintre aceștia este fratele lui. Surprinzător, Rareș era polițist și și-a cerut scuze în numele fratelui său pentru necazurile cauzate.

Îngrijorată că și-a dezvăluit povestea fratelui unuia dintre agresori, Sonia a început să plângă.
Rareș a liniștit-o, asigurând-o că fratele lui va fi pedepsit pe merit. Chiar dacă Rareș era polițist, nu a încercat să-și salveze fratele, ci a dorit ca acesta să învețe o lecție de viață din consecințele acțiunilor sale. Rareș a reușit să convingă administratorul paginii să șteargă postările jignitoare și să-i înapoieze contul de Instagram Soniei. Astfel, cei doi au devenit prieteni apropiați, iar acest sprijin a ajutat-o pe Sonia să depășească bullying-ul.

Deși situația a fost dificilă, aceasta a adus și un aspect pozitiv. Rareș și Sonia au devenit prieteni apropiați, iar împreună au hotărât să organizeze o ședință la școală pentru a discuta despre bullying și importanța raportării acestuia. Experiența lor a fost împărtășită cu ceilalți copii care au fost victime ale aceluiași fenomen, iar împreună au învățat să își facă vocea auzită și să își apere drepturile, spunând:
„STOP VIOLENȚEI! STOP BULLYING- ULUI!”

Povestea Soniei ilustrează cu forță impactul profund al bullying-ului asupra vieții unui adolescent și ne arată că soluțiile pot veni din surse neașteptate. Este deosebit de important să fim conștienți de consecințele comportamentelor răutăcioase și să ne implicăm în promovarea unui mediu școlar sigur. Încurajarea copiilor să își exprime problemele și să caute sprijin poate contribui la prevenirea tragediilor similare cu cea a Soniei.

În lumina povestii Soniei, putem concluziona că educarea elevilor în privința impactului bullying-ului și promovarea empatiei sunt esențiale în cadrul școlilor. Este crucial ca părinții, profesorii și autoritățile să colaboreze pentru a crea un mediu sigur și susținător. De asemenea, acest caz subliniază necesitatea ca părinții să fie implicați și să asculte cu atenție povestirile copiilor lor, oferindu-le sprijinul necesar în momente dificile. O atitudine de sprijin reciproc poate contribui semnificativ la prevenirea și gestionarea problemelor sociale grave, precum bullying-ul.

Autor: Lovișteanu Eduard, clasa a V-a, Liceul Tehnologic Voinești
Prof. Coordonator, Arsene Carmen

A opta poveste a Miriei

Bullying în lumea culorilor

Într-un mic orășel numit Lumea Culorilor, unde casele străluceau în nuanțe vesele și oamenii trăiau în armonie, exista un băiețel pe nume Alex. Alex era pasionat de desen și adora să creeze lumi colorate pe hârtie. Cu toate acestea, fericirea lui a fost umbrită când a început să meargă la școală.

În clasa a treia, Alex s-a confruntat cu o realitate crudă. Un grup de copii mai mari, condus de un băiat numit Andrei, îl privea cu dispreț. Fiecare zi aducea cu ea o altă provocare. Bullying-ul verbal devenise o constantă, iar culorile vesele ale vieții lui Alex păreau să se estompeze. Andrei și gașca lui îl insultau, îl excludeau din grupul lor și îi luau lucrările de artă, aruncându-le la gunoi.

Cu fiecare zi care trecea, entuziasmul lui Alex pentru școală și artă dispărea. Părea că nimeni nu îl înțelegea și nici nu îi aprecia originalitatea. Într-o zi, când Alex plângea singur pe bancă în curtea școlii, o fată timidă numită Sofia l-a observat.

Sofia fusese și ea victima bullying-ului în trecut și a simțit o legătură imediată cu Alex.

Ea a hotărât să facă ceva în privința asta. În secret, Sofia a început să organizeze o serie de activități creative în clasă, unde fiecare copil putea să-și exprime individualitatea prin artă și să împărtășească cu ceilalți ceea ce îi făcea unici. Planul Sofiei a dat roade. Copiii au început să se conecteze prin intermediul artei, iar diferențele lor au devenit o sursă de îmbogățire reciprocă, nu de izolare. Sofia și Alex au devenit prieteni apropiați, iar gașca lui Andrei a început să își schimbe atitudinea.

În cele din urmă, Lumea Culorilor a redevenit locul vesel și prietenos pe care îl știau toți locuitorii. Alex și Sofia au demonstrat că prin acceptarea și încurajarea diversității, se poate învinge bullying-ul și discriminarea. Cei doi au devenit purtătorii unei schimbări pozitive în comunitatea lor și au învățat că toleranța și empatia pot transforma chiar și cele mai dificile situații în povești de succes.

Astfel, povestea din Lumea Culorilor a devenit un exemplu, deoarce chiar și în fața adversităților, putem găsi calea către armonie și înțelegere, construind legături puternice și promovând comportamente sociale adecvate.

Autor:Popa Sorin Dan George,
clasa a VII-a
Liceul Tehnologic Voineşti
Prof. Coordonator Comănescu Gabriela

A noua poveste a Miriei

Frunza de nisip

Lucia e buna mea prietenă. O ştiu de când aduna castane toamna şi-mi aducea frunze de nisip. De unde?

-Nu-ţi spun! şi mă prinse de mâini.

Mă uitam la ochii ei ca albăstrelele şi mă-ntrebam de ce mă pedepseşte oare? Şi-am început:

-Dar dacă...

-Chiar vrei să ştii? şi Lucia mă-nconjură sărind de trei ori într-un picior.

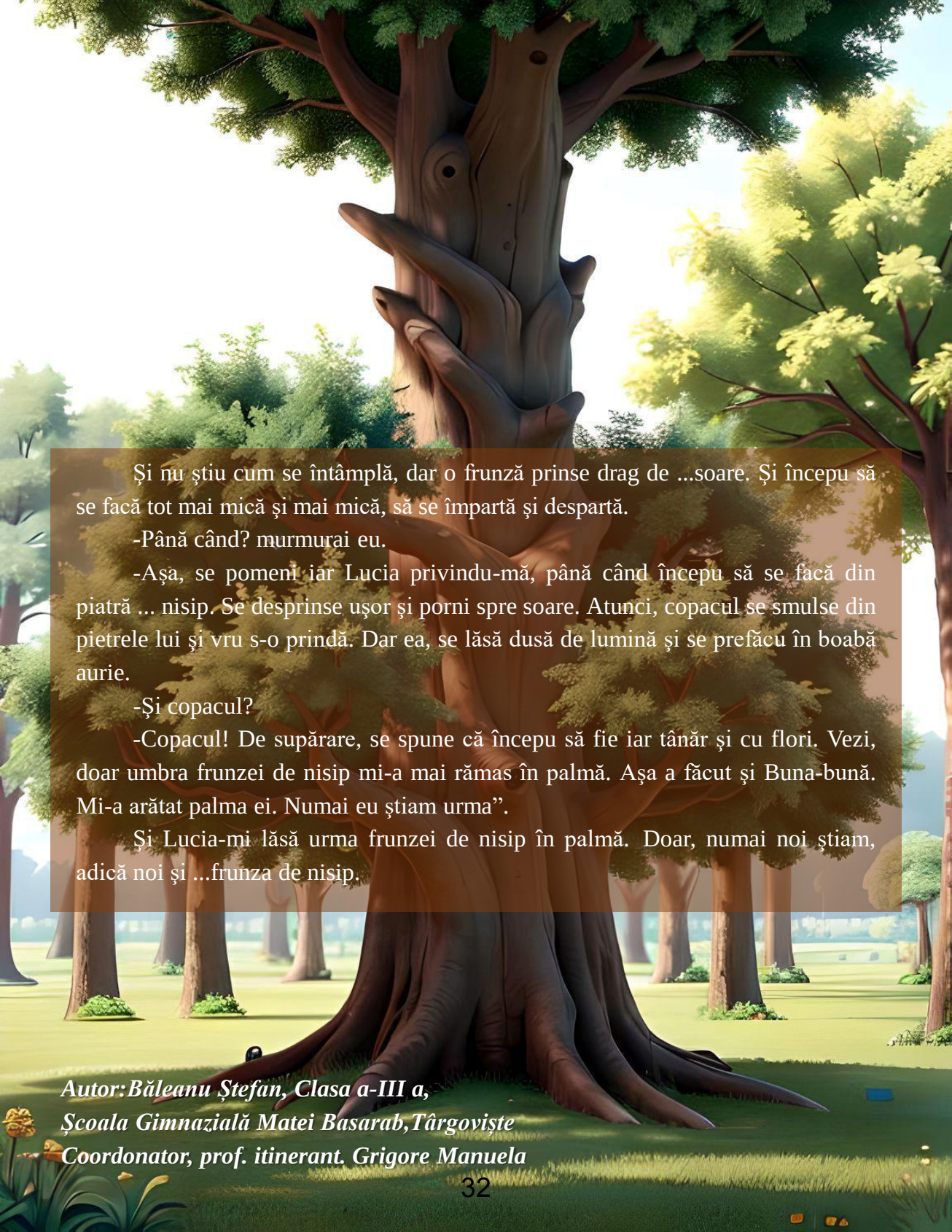

Ei, bine, atunci ascultă:

„Într-o seară n-am vrut să adorm fără poveste. Şi-atunci, Buna-bună s-a aşezat pe marginea patului şi-a început să-mi spună că, odată, tare demult, era un copac bătrân. Atât de bătrân, ce-ncepuse să se facă de piatră. Crengile-i semănau cu drumurile, iar florile erau de stâncă.

Treceau peste ele şi vânturile şi ploile, dar nimic nu-l făcea să zâmbească. Oare pietrele nu râd niciodată?

Şi-atunci, soarele se sfătui cu luna să-l lase mai mult pe cer. Poate aşa, de atâta lumină, copacul va începe să se facă iar tânăr.

Şi nu ştiu cum se întâmplă, dar o frunză prinse drag de ...soare. Şi începu să se facă tot mai mică şi mai mică, să se împartă şi despartă.

-Până când? murmurai eu.

-Aşa, se pomeni iar Lucia privindu-mă, până când începu să se facă din piatră ... nisip. Se desprinse uşor şi porni spre soare. Atunci, copacul se smulse din pietrele lui şi vru s-o prindă. Dar ea, se lăsă dusă de lumină şi se prefăcu în boabă aurie.

-Şi copacul?

-Copacul! De supărare, se spune că începu să fie iar tânăr şi cu flori. Vezi, doar umbra frunzei de nisip mi-a mai rămas în palmă. Aşa a făcut şi Buna-bună. Mi-a arătat palma ei. Numai eu ştiam urma".

Şi Lucia-mi lăsă urma frunzei de nisip în palmă. Doar, numai noi ştiam, adică noi şi ...frunza de nisip.

Autor:Băleanu Ștefan, Clasa a-III a,
Școala Gimnazială Matei Basarab,Târgoviște
Coordonator, prof. itinerant. Grigore Manuela

A zecea poveste a Miriei

Năzdrăvanul

Odată, într-o frumoasă pădure, trăia o veveriță pe nume Năzdrăvanul. Părinții îl iubeau enorm și, deși avea tot ce își dorea în casa părintească, Năzdrăvanul era neliniștit și simțea că viața lui era prea plictisitoare.
Frământat de aceste gânduri, într-o zi, a hotărât să fugă din casa lui, pentru a explora nesfârșita lume care se deschidea la orizont.

Pe măsură ce se aventura tot mai departe, prin pădure, Năzdrăvanul a dat peste un grup de pisici de cartier care aveau o reputație foarte rea. Ele erau conduse de o pisică neagră numită Luna. Luna și pisicile ei erau cunoscute pentru toate multe răutăți, furturi și alte fapte, însă Năzdrăvanul, intrigat de stilul lor de viață, aventuros și nonconformist, a hotărât să le urmeze.

Încurajat de curiozitate, Năzdrăvanul s-a alăturat grupului de pisici și a început să își petreacă timpul făcând farse oamenilor din sat și furând mâncare din grădinile lor.

Așa își petrecea zilele și nopțile dar în sufletul lui, încă inocent, simțea că ceva nu este în regulă. Pe măsură ce timpul trecea, Năzdrăvanul a început să simtă că nu aparține cu adevărat grupului de pisici rele.

Își dorea să se întoarcă acasă, dar se temea că părinții lui îl vor respinge pentru că le-a trădat încrederea.

O zi care a început ca oricare alta l-a făcut să realizeze greșeala pe care o făcea. Plecând împreună cu așa-zișii lui prieteni la furat de mâncare din bucătăria unei familii, din greșeală a alunecat de pe dulapul înalt. În cădere a atins vasele de bucătărie frumos stivuite, care s-au spart cu un sunet răsunător.
În clipa următoare, banda de pisici era deja afară, trântind geamul în urma lor.

Năzdrăvanul a rămas captiv în bucătărie, înspăimantat și fără posibilitatea de a mai ieși. Chiat atunci ușa s-a deschis și stăpâna casei a intrat în bucătărie. Singurul lucru pe care Nazdravanul și-l mai amintea de atunci a fost o mătură zburând cu putere spre el. Nici acum nu a reușit să-și dea seama cum a putut sa scape aproape neatins și să fugă la adăpostul copacilor.

Acela a fost momentul în care Năzdrăvanul a realizat că adevărata lui locuință era acasă, alături de familia iubitoare. Așa că a spus la revedere pisicilor de cartier și s-a întors acasă.

Părinții lui, care mult timp îl căutaseră pentru a-l aduce înapoi, au fost încântați să îl vadă și l-au iertat pentru aventura nesabuită.

De atunci, Năzdrăvanul a învățat care este adevărata aventură și fericire și a trăit împăcat, alături de familia lui, apreciind fiecare moment petrecut în siguranță și armonie în casa lor din pădure.

Autori: Cârstea Nicușor Bogdan, Bănescu Petrișor, Clasa a VIII-a,
Școala Gimnazială Nr. 2 Picior de Munte
Coordonator, prof. Negrea Ariadna

⁂ Așa cum plantezi ,așa vei culege .

⁂ Picătură cu picătură se face lacul.

⁂ Cel care cântă, rău nu gândește.

⁂ Nimic nu-i fara nadejde; trebuie sa speri in toate.

⁂ Nu întinde arcul până nu e bine aşezată săgeata.

⁂ Albinele care poarta miere în gura au ace în coada.

⁂ La drum ai grijă de picioare, când vorbeşti ai grijă de limbă.

⁂ Nu bea din fântâna tâlharilor chiar dacă-ţi ard buzele de sete.

⁂ Diamantul, chiar când a cazut în balegar, e tot atât de pretios; iar pulberea, pe care vântul o ridica pâna la cer tot nimica ramâne.

⁂ Copacii cei mari mai mult fac umbra, decât dau roade.

⁂ E bine sa vorbesti bine, dar si mai bine e sa faci bine.

⁂ Un om intelept invata chiar de la cei fara invatatura.

⁂ După poamă se cunoaşte pomul, şi după faptă omul.

⁂ Omul sfințește locul.

⁂ A fi mare, nu-I mirare. A fi om, e lucru mare.

⁂ Frumuseţea fără bunătate e ca o casă fără uşă, ca o corabie fără curenţi, ca un izvor fără apă.

⁂ Rău faci, rău găsești; bine faci, bine găsești.

⁂ Decât cu un nevoiaș la câștig, mai bine cu un om bun la pagubă.

⁂ Dacă nu poți face bine, nu face rău.

⁂ Un fir de bunătate trage mai puternic decât o frânghie de răutate.

⁂ Celui ce-ți vorbește cu răutate, tu răspunde-i cu bunătate.

⁂ Mai bine sărac de toate, decât sărac de bunătate.

⁂ Cel ce pierde drumul e bucuros și de cărare

⁂ Bine faci, bine găsești.

⁂ Cu răbdarea treci și marea.

⁂ Apa trece, pietrele rămân.

⁂ Cine se scoală de dimineață, departe ajunge.

⁂ Cine sapă groapa altuia, cade singur în ea.

⁂ Ferește-te de câinele mut și de omul tăcut.

⁂ Să fii domn e o întâmplare, să fii om e lucru mare.

⁂ Cine se frige cu ciorba, suflă și în iaurt.

⁂ Cine stă în casă de sticlă, nu aruncă cu pietre.

⁂ Cine are un prieten bun nu mai are nevoie de oglindă.

⁂ Dacă nu știi încotro mergi, uită-te înapoi de unde ai venit.

⁂ O generaţie plantează copaci şi alta se bucură de umbra lor.

⁂ Toate lucrurile sunt dificile înainte să fie uşoare.

⁂ A ierta e uşor, a uita e greu.

⁂ Dacă vântul nu suflă în pânze, vâslește.

